

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12389/2022
18.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Весне Мاستиловић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирза Рамусовић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Изет Суљовић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 455/22 од 28.02.2022. године, у седници већа одржаној 18.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 455/22 од 28.02.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 455/22 од 28.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сјеници П 750/21 од 10.12.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено према туженој да је ништав Уговор о поклону, закључен између тужиле и поч. ВВ, као поклонодавца и сада поч. ГГ, као поклонопримца, оверен од стране Општинског суда у Сјеници под Ов бр. 219/04 од 30.03.2004. године и да исти не производи правно дејство, што је тужена дужна да трпи, а пресуда служи за промену уписа власништва у СКН Сјеница, према Уговору о доживотном издржавању Р 122/93 и решењу Општинског суда у Сјеници О 27/93. Ставом другим изреке, усвојен је предлог тужиле за издавање привремене мере, па је забрањено туженој отуђење и извођење било каквих грађевинских радова на КП бр. .. и објектима на њој, саграђеним, породичној стамбеној згради и помоћном објекту, уписаним у Листу непокретности бр. .. КО Сјеница и одмах по пријему ове мере тужили и лицима које она овласти омогући несметано коришћење куће и кујне и просторијама у њима, како је то тужила раније чинила са уделом од 7/8 (седам идеалних осмина) саграђеним на КП бр. .. и уписаним у Листу непокретности бр. .. КО Сјеница и уздржи се од било каквог сметања. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да на име трошкова поступка надокнади тужили 90.600,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 455/22 од 28.02.2022. године, ставом првим изреке, жалба тужене је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом два да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП. Образложење побијаних пресуда за одлуку о усвајању тужбеног захтева у складу је са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права из члана 66. и 103. Закона о облигационим односима (када је реч о привидним правним пословима), па није испуњен законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе јер је у побијаној пресуди одлучено сагласно пракси Врховног суда, а питање ништавости уговора о поклону представља чињенично стање сваког конкретног спора. Тужена уз ревизију није приложила судске одлуке о другачијем поступању у истим или сличним ситуацијама, због чега не постоји потреба за одлучивањем о ревизији тужене у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу за утврђење поднета је 02.10.2020. године. Вредност предмета спора је 500.000,00 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена, на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**